

LBRIS Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

HEATHER WEBB

STRĂINI
în NOAPTE

UN ROMAN DESPRE
FRANK SINATRA *și* AVA GARDNER

Traducere din limba engleză de
ALINA BĂLTĂC

LEDA BAZAAR

LBRIS

We know
books

Partea întâi

„I GET A KICK
OUT OF YOU”¹

1946-1949

¹ Melodie a lui Cole Porter, al cărei titlu s-ar putea traduce prin „Mă dau în vânt după tine”. A fost cântată pentru prima dată în musicalul de pe Broadway *Anything Goes*, din 1934, și apoi în versiunea cinematografică a acestuia din 1936. Interpretat inițial de Ethel Merman, cântecul a fost preluat de zeci de interpreți, printre care Frank Sinatra, Dolly Parton, Ella Fitzgerald sau, mai recent, Tony Bennett și Lady Gaga (n. tr.).

CAPITOLUL I

AVA

HOLLYWOODUL ERA EXACT AȘA CUM MĂ AȘTEPTASEM, și totuși nu.

Mă așteptasem la panouri acoperite cu afișe în culori vii ale filmelor și reclame luminoase montate pe cinematografe strălucind mai tare decât orice văzusem în banalul meu oraș natal. Mă așteptasem la decapotabile perfect lustruite ce goneau pe Sunset Boulevard pe sub palmierii falnici și seninul cer californian. Cei mai frumoși oameni din America se plimbau pe acele străzi, frecventau cafenelele și le ofereau un plus de farmec cluburilor de jazz și barurilor înveșmântați în cele mai elegante haine pe care le aveau în garderobă. Toți voiau să devină vedete la Hollywood: actori, scenariști sau regizori, cântăreți sau dansatori, deopotrivă. La toate acestea mă așteptasem.

Însă lucrurile la care nu mă așteptasem m-au zguduit până în adâncul ființei, răsturnând complet tot ceea ce crezusem că este adevărat în lume. Tot ceea ce este adevărat în privința mea, Ava Lavinia Gardner. Nu aveam să uit niciodată primii ani petrecuți la Hollywood, când mă simțisem ca un pește care se zbate pe malul unui râu, disperat după o înghițitură de aer și, sincer, în dimineața aceea, cinci ani mai târziu, în

timp ce așteptam să fiu primită în strălucitoarele birouri ale studiourilor MGM, lucrurile încă nu arătau prea diferit de ceea ce îmi fusese dat să trăiesc în primele zile.

O tânără cu părul blond și ondulat tuns bob a aruncat o privire într-o mapă.

— Domnișoară Gardner! m-a strigat.

M-am ridicat, strângând în mâini poșetuța pe care sora mea, Bappie¹, insistase să o port ca să arăt ca o doamnă, și am urmat-o pe secretară în biroul unde trebuia să aibă loc următoarea mea lecție. Mirosul de fum de țigară stătut intrase în pereți și în covor, iar razele soarelui treceau prin fereastră, făcând aerul din încăperea de-a dreptul sufocant. Sala de așteptare în sine era imposibil de descris, cu excepția unui palmier mare în ghiveci care se afla în colțul de lângă fereastră și a unui perete acoperit cu afișe promoționale ale unor filme vechi – *The Thin Man*², *Pe aripile vântului*, *Venus dansează*³ –, postere pe care le văzusem de nenumărate ori, dar care încă îmi aminteau de clipa în care mă îndrăgostisem de filme.

— Așteaptă aici! mi-a spus secretara, făcându-mi semn spre scaun să mă așez. Profesoara va veni imediat. Lilly a întârziat puțin astăzi. Oh, și am adăugat o oră de dicție în programul tău de după-amiază, a adăugat secretara blondă, oferindu-mi un zâmbet prin care parcă voia să îmi ceară scuze.

¹ Este vorba despre Beatrice Gardner Cole, sora mai mare a actriței (n. tr.).

² *The Thin Man*, film american din 1934, avânt la bază un thriller semnat de Dashiell Hammett. Pelicula, în regia lui W.S. Van Dyke, i-a avut în rolurile principale pe Maureen O'Sullivan și William Powell și a primit patru nominalizări la Premiile Oscar, ediția din 1935 (n. tr.).

³ *Venus dansează* (titlu original: *Dancing Lady*), film american muzical din 1933, în regia lui Robert Z. Leonard. Pelicula i-a avut în rolurile principale pe celebrii Joan Crawford și Clark Gable și a marcat debutul în film al lui Fred Astaire (n. tr.).

Mi-am înăbușit un geamăt. În ultimii ani, petrecusem deja mai multe ore pe zi lucrând la etichetă și, bineînțeles, luând cursuri de actorie cu faimoasa Lilly Burns. Nu că ar fi contat în vreun fel. Chiar și eu știam că sunt o actriță catastrofală. Dacă aș fi fost în stare de ceva, MGM nu ar fi continuat să-mi ofere ședințe foto și roluri atât de neînsemnate, încât la fel de bine aș fi putut să fiu un obiect de recuzită dintr-o scenă oarecare.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut filmele în copilărie, nu mă gândisem niciodată la actorie. Visul meu secret era să fiu solista unei trupe, probabil pentru că mă îndrăgostisem de aproape orice cântăreț chipeș pe care îl auzeam la radio. Vocea îmi era bună, guturală într-un mod plăcut, dar știam că nu sunt suficient de înzestrată pentru a face o carieră din asta. În plus, genunchii îmi înțepeneau, iar gâtul mi se usca ori de câte ori trebuia să îmi demonstrez talentul în fața altora. În loc să încurajeze visuri prostești, mama și Bappie avuseseră grijă să mă îndrume către deprinderea abilităților necesare muncii de secretară și dactilografă – până în acea zi hotărâtoare, când omul potrivit, în costumele potrivite, îmi zărise fotografia atârnată într-o vitrină.

Să fiu sinceră, eram considerată una dintre fetele frumoase; zețele iubirii, cum ni se spunea. Doar că mă purtam complet inadecvat și vorbeam ca o biată provincială din Grabtown, Carolina de Nord, sau cel puțin așa mi se tot repetase de când venisem în acest oraș al zâmbetelor false și al visurilor de aur. Învățasem între timp că toții anii în care alergasem desculță după fratele meu și prietenii lui pe câmpurile de tutun din orașul nostru natal – ceva ce mă gândisem mereu că avea să mă facă la fel de puternică precum ei – nu avuseseră efectul dorit. Mă transformaseră, în schimb, într-o ființă naivă în ceea ce privește mersul lumii. Acum, când

mă uitam în oglindă, nu o mai vedeam pe fata de odinioară. Îmi observam absolut fiecare defect, auzeam în urechi admonestările profesoarei și simțeam înțepătura respingerilor constante venite din partea studiourilor. Crezusem că vin la Hollywood pentru a deveni vedetă. După cum se dovedea, venisem la Los Angeles pentru a mi se arăta fiecare dintre imperfecțiunile cu care mă luptam.

Nu la asta mă așteptasem de la Cetatea Filmului. Dacă aș fi făcut-o, probabil că m-aș fi înarmat mai bine pentru muștrările nesfârșite și „dezbrăcarea” de tot ceea ce eram și aveam, în afară de chip și siluetă. Poate că, de fapt, nici nu aș mai fi venit.

— Nu, Ava! mi-a spus Lilly după 30 de minute de tortură pură. Încearcă din nou! Mergi încet, de parcă ai sta la pândă! Ești o trigroaică. Ai mai făcut asta; pur și simplu azi nu te concentrezi cum trebuie.

Zicând acestea, Lilly a început să se cerceteze cu atenție în nenumăratele oglinzi care îi umpleau pereții biroului – ca de obicei. Neîndoielnic, îi făcea o mare plăcere să se admire.

Am străbătut încăperea, încercând să nu-mi arăt iritarea – normal că mai făcusem asta și obținusem chiar și câteva roluri mărunte pentru că mă descurcasem al naibii de bine cu chestiunea în cauză, slavă Domnului! –, dar am ascultat indicațiile primite, exagerându-mi mișcărilor.

— Da! a strigat Lilly, bătând din palme ca o călugăriță în curtea școlii. De data asta, ai grijă la expresie! Da, asta e! Bărba sus și ochii pe premiu! Tipul ăsta este cel mai delicios lucru pe care l-ai văzut vreodată, iar tu mori de foame.

Când s-au încheiat lecțiile de dimineață, mă simțeam ceva mai bine și m-am îndreptat spre cantină pentru a lua prânzul. În timp ce traversam parcare studioului, am trecut pe lângă o stradă construită să semene cu cele din New

York, cu zgârie-nori și vile, pe lângă un fundal care reproducea Texasul sălbatic și Bătălia de la Alamo, precum și pe lângă o stradă dintr-un orașel american oarecare, cu tradiționalul chioșc de ziare și „acadeaua” din fața unei false frizerii. Am zâmbit în sinea mea. Poate că mă săturasem de toate lecțiile, dar nu și de minunile și magia studiourilor cinematografice. Încă nu!

Cantina era plină de celebrități, cameramani, producători și alți membri ai echipelor de filmare, iar mirosul de pui prăjit năvălea de undeva din spatele teighelei, acoperind inevitabilele valuri de colonie și parfum mult prea scumpe.

Am văzut-o pe Lana Turner făcându-mi semn de la o masă și m-am apropiat de ea.

— Cum mai merg lucrurile, domnișoară Ava? m-a întrebat Lana pe un ton seducător, pe care învățasem de asemenea să îl imit.

— Azi a fost dură cu mine, am răspuns, desfăcând șervețelul. Lana mi-a strâns mâna.

— Ea e dură cu toată lumea.

O simpatizasem pe Lana din prima clipă. Nu-și dădea aere, în ciuda uimitoarei sale frumuseți, a bogăției de care se bucura și a faimei de invidiat. Eram recunoscătoare pentru prietenia ei caldă, într-o lume în care nu eram sigură că îmi găsesec locul.

Am devorat o salată cu pui rece și o chiflă tare cu unt. Când am întins mâna după a doua bucată de pâine, Lana mi-a aruncat o privire care părea să spună „Ești sigură că vrei să mănânci asta?”

Am lăsat chifla să cadă înapoi în coș. Avusesem dintotdeauna o poftă de mâncare sănătoasă și, având în vedere faptul că salatele erau cam singurul lucru pe care profesorii mei îmi îngăduiau să îl mănânc, stomacul îmi protesta toată ziua,

până plecam acasă, unde mă bucuram de o cină adevărată alături de camerista și prietena mea, Reenie. Grămezi de fripturi, pui prăjit și turtițe de mălai unse din belșug cu unt!

— Uite-te la ținuta ei! m-a îndemnat Lana, aruncându-și pletele ondulate și de un blond strălucitor peste umăr.

Chiar atunci a trecut pe lângă noi o tânără purtând un body și pantaloni scurți minusculi, împodobiți cu paiete, probabil ținuta pentru un rol. Bustul se chinuia să încapă în materialul subțire. Părea ca și cum alesese în mod voit să nu poarte sutien.

— Pesemne e pe cale să danseze în poala lui Louis, am șoptit.

Louis B. Mayer deținea MGM și era, mai mult sau mai puțin, proprietarul fiecărui actor și al fiecărei actrițe angajate. Se aștepta ca proprietatea lui să fie educată și șlefuită în fabrica de artiști a studiourilor. Și, fie că ne convenea, fie că nu, ne comparam în mod constant între noi, dând frâu liber geloziiilor. De fapt, începusem să mă întreb dacă în acest oraș există loialitate. În ceea ce mă privește, făceam ceea ce era omeneste posibil să nu mă las copleșită de asta. Nu eram genul care să simtă gelozie.

Lana a râs, înghiontindu-mă în coaste cu cotul.

— Ești așa de nevinovată, și totuși deschizi gura aia murdară și nu mă mai pot opri din râs!

— În ultimul timp nu mai sunt chiar așa de nevinovată, i-am răspuns.

Străbătusem deja un drum lung, îndepărtându-mă de sărăcia în care crescusem, precum și de educația strictă și evlavioasă pe care încercase să mi-o insuflă mama. O, Doamne, și cât de amarnic eșuase, m-am gândit în timp ce îmi aprindeam o țigară. Nu numai că, după moartea tatei, îl dădusem uitării pe Dumnezeu, dar aveam și două divorțuri la activ, iar

acum știam cum să-mi folosesc farmecele pentru a dezarma bărbații. Toate astea făceau parte din fișa postului.

— Presupun că e adevărat, a zis Lana și mi-a făcut cu ochiul în timp ce își îndepărta firimituri invizibile de pe fusta cu croială în A.

A scos apoi o oglindă compactă pentru a-și împrespăta culoarea buzelor cu un ruj roșu-aprins și și-a atins cu grijă părul, asigurându-se că toate agrafele ascunse în bucle erau încă la locul lor.

— Ești absolut superbă! i-am spus, verificând la rândul meu cum arăt.

Ochi verzi, vioi, pomeți înalți, buze rozalii și un zâmbet seducător – distrus de o bucățiță de spanac care îmi rămăsese între doi dinți de jos – au privit înapoi la mine. Am îndepărtat cu unghia restul de mâncare și am închis oglinda cu un pocnet.

O altă tânără, Joanie cutare, ni s-a alăturat la masă și s-a lansat într-o critică furibundă la adresa unei noi actrițe care se deda la așa-zise favoruri pentru a fi pe placul unuia dintre șefi în schimbul unui rol. Nu era ceva neobișnuit, după cum descoperisem, dar tot era o treabă urâtă. Cineva îi spusese cuiva care îmi spusese mie că Shirley Temple, în vârstă de 12 ani, vedea des penisul unuia dintre producători și că biata Judy Garland, vedeta din *Vrăjitorul din Oz*, era pipăită pe săni ori de câte ori avea chef Mayer. Eu însămi fusesem prinsă la înghesuială de un regizor care mă atrăsese într-o sală de proiecție. Nu îi plăcuse prea mult când îl împinseam și fugisem pe hol, iar apoi îl pârâsem șefului de la publicitate. Fusesem consolată cu grijă și apoi sfătuită pe un ton care nu admitea replică să-mi țin gura. Faptul că mă căsătorisem cu Mickey Rooney cu câțiva ani în urmă, la scurt timp după ce ajunseseam la Hollywood, mă salvase probabil de la

o sedință în sala de consiliu. Păcat că Mickey s-a dovedit a fi și el un tip care sărea din pat în pat – și asta fusese sfârșitul poveștii noastre.

Al doilea meu soț, Artie Shaw¹, ceruse divorțul după doar un an de căsătorie deoarece era încredințat că nimeni nu este la fel de inteligent sau de talentat ca el. Rezultatul fusese același: rămăsesem cu inima frântă, dar și mai înțeleaptă cu privire la mersul lumii și al caruselului aventurilor amoroase de la Hollywood.

— Trebuie să fug! a spus Lana. Dacă întârzii din nou, am dat de bucluc!

— Ar fi bine să ajung și eu la treaba mea, am zis, neinteresată să continui discuția cu Joanie, care era plictisitoare la culme.

— Mergi la meciul de diseară? m-a întrebat Lana, care de acum se ridicase în picioare. Toată lumea o să fie acolo. Banii pe care îi strângem merg la acțiuni caritabile.

— Joacă echipa lui Frank? am întrebat cu grijă.

Lana și Frank Sinatra se întâlniseră cu întreruperi vreme de vreo doi ani, iar ea fusese distrusă când se despărțiseră. Totuși, nu-mi dădeam seama cum de era posibil așa ceva. La urma urmei, știa că Frank era căsătorit.

Îl întâlnisem pe Frank de câteva ori și, cu toate că avea o voce frumoasă, nu era nici pe departe Bing Crosby. În plus, îmi stârnise antipatia cu niște ani în urmă, când făcuse un comentariu despre cum că ar vrea să mă ia de nevastă. De parcă ar fi avut o șansă! Nu pricepeam de ce femeile leșinau

¹ Artie Shaw, pe numele adevărat Arthur Jacob Arshawsky (1910–2004), muzician, regizor și compozitor american, recompensat cu Premiul Grammy pentru întreaga carieră și o stea pe Hollywood Walk of Fame (n. tr.).

după el. Își purta îngâmfarea ca pe un costum ieftin și, la o adică, nici măcar nu era chiar așa de chipeș.

— Da! mi-a răspuns. Hai, ar trebui să vii și tu cu noi!

Am clătinat din cap.

— Nu în seara asta! Mi-am făcut program cu sora mea. O să luăm niște înghețată și o să stăm acasă, ascultând muzică.

— Nu vei întâlni niciodată pe cineva dacă o ții tot așa, dar faci cum crezi! mi-a zis Lana, apoi mi-a trimis o beza și s-a îndepărtat.

Lana știa că tânjeam nu numai ca MGM să înceteze să mă mai trateze ca pe o fetiță drăguță și cu nimic în cap, ci și după un bărbat care să mă considere a fi mai mult decât o nouă cucerire pe care să și-o treacă în palmares. Ieșisem la câteva întâlniri după ce divorțasem de Artie, dar nimeni nu-mi stârnise cu adevărat interesul. Asta dacă nu îl pui la socoteală pe Robert Duffy, iubitul cu care mă certam și mă împăcam de doi ani încoace, ceea ce nu era cazul. Căutam ceva ce nu găsisem. Ceva care mă temeam că ar ține mai degrabă de domeniul basmelor: genul de iubire care te face să te simți de parcă e însuși motivul existenței tale.

La vremea aceea, habar nu aveam că îl întâlnisem deja – pe bărbatul care avea să îmi dea viața peste cap și să rămână alături de mine până să-mi dau ultima suflare.

Dar Lana avea dreptate. Mi-ar fi prins bine o seară în oraș. Poate că, până la urmă, nu era rău să mă alătur în seara aceea echipei de softball Swooners.

După cum s-a dovedit, a fost o noapte perfectă pentru softball. Meciul s-a bucurat de succes, reușind să atragă actori atât de la MGM, cât și de la studiourile Warner Bros. Rivalitatea dintre cele două tabere a fost foarte amuzantă, fiind condimentată cu o mulțime de batjocuri, tachinări și